

ומתרצינן: בהחיא אפילו רבי שמעון מודה דאסור להדק הפקק דאביי ורבא דאמרי תרווייהו: מודה רבי שמעון בפסיק רישיה ולא ימות והכא נמי פסיק רישיה הוא דאי אפשר להדק הפקק בלא שיסחט היין ממנו. ואין ראייה מכאן שרב אינו פוסק כרבי שמעון באיסורי שבת.

ומקשינן: והאמר רב חייא בר אשי אמר רב: הלכה כרבי יהודה בכל דבר שאינו מתכוין דאסור. ורב חנן בר אמי אמר שמואל: הלכה כרבי שמעון דדבר שאינו מתכוין מותר.

ורב חייא בר אבין מתני לה בלא גברי שלא נחלקו אמוראים בשם רב ושמואל אלא רב ושמואל עצמם נחלקו בדבר רב אמר: הלכה כרבי יהודה, ושמואל אמר: הלכה כרבי שמעון. הרי שרב אינו פוסק כרבי שמעון באיסורי שבת?

ומתרצינן: אלא אמר רבא: אני וארי שבחבורה תרגימנא יישבנו הסתירה בדברי

טבילות טובלין כדרבן בין בטי' באב בין ביוה"ב. ובהכרח דהחיא דסוגיין נאמרה ראשונה וממנה חזר.

שנינו במשנה: החושש במתניו... רבי שמעון אומר כל ישראל בני מלכים הם.

אמר רבי אבא בר זבדא אמר רב: הלכה כרבי שמעון!

והוינן בה: למימרא דרב כרבי שמעון סבירא ליה שהוא מיקל באיסורי שבת?

קיא-ב והאמר רב שימי בר חייא משמיה דרב: האי מסוכרייתא דנזייתא פקק החבית שכרוך עליו בגד כדי שיתהדק היטב אסור להדוקיה ביומא טבא משום שהוא סוחט את היין הספוג בכגד, (1) ואעפ"י שאינו מתכוין לסחיטה. הרי שרב אינו פוסק כרבי שמעון בהלכות שבת, דאילו לרבי שמעון, דבר שאינו מתכוין מותר? (2)

ששותין חומץ ע"י טיבול. תוד"ה כי תנן.

1. רש"י. וביארו בתוד"ה האי מסוכרייתא, דהאיסור הוא או משום מלבן שהבגד מתכבס קצת ע"י הסחיטה או משום מפרק שהוא תולדה דדש כמו סחיטת זיתים וענבים.

ור"ת [בכתובות ו, א, תוד"ה האי מסוכרייתא] הקשו על פירוש רש"י דמלבן לא שייך אלא במים אבל ביין וכל דבר שמלכלך את בולעו אין בסחיטתו משום ליבון וגם משום מפרק לא שייך כיון שאינו מתכוין לכך, ואע"ג דהוי פסיק רישיה, כיון דלא ניחא ליה מותר, והביאו כן בשם הערוך שהוכיח מכמה מקומות דפסיק רישיה דלא ניחא ליה מותר.

והתוס' שם נקטו כשיטת רש"י דאפילו בשאר

משקין שייך ליבון, וגם משום מפרק יש בו, וסתרו ראיות הערוך אלא דאפילו פסיק רישיה דלא ניחא ליה אסור.

ושם הביאו בשם הערוך פירוש אחר שהאיסור להדק המסוכרייתא דשמא יבטלנה שם ונמצא עושה כלי.

והקשו, שממה נפשך, אם דעתו לבטלה מאי שייך פסיק רישיה הלא מתכוין הוא לעושת כלי ואם אין דעתו לבטלה א"כ לא עשה שום איסור. ותירצו בדוחק שהוא מתכוין לבטלה אך לא לעשות כלי והוי פ"ר לגבי עשיית הכלי.

2. כך פירש רש"י. והתוד"ה למימרא, הקשו עליו דאטו מאן דאית ליה בחדא מילתא בשבת כר"ש סובר כן בכל הלכות שבת, והרי מצינו